

חַת־ת לַיּוֹם חֲמִישִׁי פְּרָטִי שְׂמוֹת כ"ג טַבַּת, ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיֵד עֵינֵי ה' אֶלְקִיךָ בָּהּ"

מעווננים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חַמֵּשׁ / חֲמִישִׁי עִם רִשִׁי

ה' בָּחַר בְּמֹשֶׁה רַבְּנוֹ לְהִיּוֹת זֶה שְׂיוֹצִיא אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם. ה' הִתְגַּלָּה לְמֹשֶׁה בְּסֵנֶה הַבּוֹעֵר וּפְרָט בְּפָנָיו אֶת פְּרָטֵי הַשְּׁלִיחוֹת. בְּחַמֵּשׁ הַיּוֹם לּוֹמְדִים שֶׁה' אָמַר לְמֹשֶׁה לְלַכֵּת וְלוֹמַר לְמִנְהִיגֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא יוֹצִיא אוֹתָם מִמִּצְרַיִם, וְאַחַר כֵּן לְלַכֵּת לּוֹמַר לְפָרְעֹה. מֹשֶׁה אָמַר זֹאת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, שְׁלֹא הָאֲמִינוּ לוֹ. לָכֵן ה' נָתַן לוֹ סִמְנִים. וְעַדִּין ה' הִיָּה צָרִיךְ לְשַׁכְנַע אֶת מֹשֶׁה לְלַכֵּת.

ה' אָמַר לְמֹשֶׁה לְכַנֵּס אֶת כָּל מִנְהִיגֵי הַיְהוּדִים וְלוֹמַר לָהֶם שֶׁה' לֹא שָׁכַח אֶת הַהִבְטָחָה שְׁלוֹ: הוּא יוֹצִיא אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

מִנְהִיגֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל יֹאמִינוּ לְמֹשֶׁה בְּגִלְגַל שֶׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִדְעוּ שֶׁבְּשׂוֹרֵת הַגְּאוּלָּה תִּגִּיעַ בְּמַלִּים "פְּקֹד פְּקֹדֹתַי" – אֲנִי זוֹכֵר אֶתְכֶם.

לְאַחַר מִכּוֹן הוֹרָה לוֹ ה', לָךְ לְפָרְעֹה וְתִבְקַשׁ מִמֶּנּוּ לְהַרְשׁוֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְצֹאת לְמִדְבַּר לְשִׁלְשָׁה יָמִים כְּדִי לְהַקְרִיב קִרְבָּנוֹת.

פָּרְעֹה לֹא יִשְׁמַע עַד שֶׁה' יִשְׁתַּמֵּשׁ "בִּיד הַחֲזָקָה" וְיַעֲנִישׁ אוֹתָם וְיִרְאֶה לָהֶם נִסִּים. רַק אַז, פָּרְעֹה יִתֵּן לָכֶם לְלַכֵּת. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִקְחוּ כֶּסֶף וְזָהָב וּבְגָדִים לְדָרָךְ, בְּעִקְבוֹת הַהִבְטָחָה שֶׁנִּתְּתִי לְאַבְרָהָם שֶׁבְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִהְיוּ מְאֹד עֲשִׂירִים כְּשֶׁהֵם יֵצְאוּ מִמִּצְרַיִם.

מֹשֶׁה חָשַׁשׁ שֶׁבְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יֹאמִינוּ שֶׁה' בְּאֶמֶת דָּבַר אִתּוֹ, לָכֵן ה' נָתַן לְמֹשֶׁה סִמְּוֹן לְהִרְאוֹת לָהֶם: מֹשֶׁה יִשְׁלִיךְ אֶת מִטֵּה הַסַּפִּיר עַל הָאֲדָמָה וְהוּא יִהְפֹּךְ לְנַחֵשׁ. כְּשֶׁהוּא יָרִים אוֹתוֹ, הוּא יִחְזֹר לְמַצְבּוֹ הַקּוֹדֵם-מְקַל.

ה' נָתַן לוֹ סִמְּוֹן נוֹסֵף: הוּא צָרִיךְ לְהִנִּיחַ אֶת יָדוֹ בְּבֵית הַשָּׁחִי, וּכְשִׁיוֹצִיא אֶת הַיָּד, הִיא תִּהְיֶה מְכֻסָּה בְּצִרְעָתוֹ. כְּשֶׁהוּא יִחְזִיר אוֹתָהּ שׁוֹב, הַצִּרְעָתוֹ תִּעָלֶם.

(ה' נָתַן לְמֹשֶׁה דּוֹקָא אֶת שְׁנֵי הַסִּמְּוִנִים הָאֵלֶּה כְּדִי לּוֹמַר לוֹ שְׁלֹא יִדְבַר לְשׁוֹן הָרַע עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיֹאמַר שֶׁהֵם לֹא יֹאמִינוּ לוֹ. לְשׁוֹן הָרַע הִיא כְּמוֹ נַחֵשׁ, וְצִרְעָתוֹ הִיא הָעֵנֶשׁ עַל דְּבוּר לְשׁוֹן הָרַע).

ה' גַּם נָתַן לְמֹשֶׁה עוֹד סִמְּוֹן, אִם הֵם עֹדִין לֹא יֹאמִינוּ לוֹ: לְקַחַת קֶצֶת מִים מִהַיָּאוֹר וְלִשְׁפֹךְ אוֹתָם עַל הָאֲדָמָה, וְהֵם יִהְפְּכוּ לְדָם.

ועדין, משה לא רצה ללכת. הוא היה מאד עניו ולא חשב שמגיע לו לקבל כזו שליחות חשובה. במיוחד מפנין שהוא לא יכל לדבר ברור, וגם היה לו אח בוגר, אהרן!

ה' לא שמח עם התשובה של משה ואמר לו שבגלל שהוא לא שמע בקולו מיד, אהרן אחיו יהיה הכהן ומשה יהיה רק הלוי.

ה' אמר למשה לא לדאג על כך שיש לו תפקיד חשוב יותר מהתפקיד של אהרן, שכן אהרן יבוא לפגוש אותו בשמשה ילך למצרים, והוא ישמח מאד בשביל משה. משה יכול לומר לאהרן מה לומר ואהרן ידבר בקול ברור כדי שכלם יוכלו להבין.

כעת, אמר לו ה', קח את המטה שלך כדי שתוכל לעשות אתו נסים

תהלים / יום כ"ג לחדש פרקים ק"ח - קי"ב

הפסוק הראשון של פרק קי"ב הוא: "הללויה, אשרי איש ירא את ה' במצוותיו חפץ מאד" - מאשר הוא האדם שירא את ה' ורוצה מאד במצוות של ה'.

החלקים האלה נראים סותרים! אם אדם ירא מה', הוא מאד חושש שמא הוא יעשה משהו שה' לא רוצה! אבל אם הוא חושש, איך הוא יכול להתלהב מקיום מצוות?

תארו לכם שאתם מפחדים לעשות משהו שיכעיס את המנהל/ת שלכם. אתם תמיד נזהרים כשהוא / היא בסביבה. עכשו תארו לעצמכם שהדוד או הדודה הכי אהובים עליכם מגיעים, אתם מאד מתרגשים לעזור להם או לדבר אתם! האם אפשר להרגיש את שני הרגשות האלו על ידי אותו אדם באותו זמן?

האדמו"ר הזקן בתורה אור מסביר שאלו שני צדדים בקשר בין היהודי לבין ה'. בחסידות, הם נקראים "רצוא" ו"שוב". והם הדרך בה אנו פועלים כדי להתקרב אל ה' ולהתנהג בדרך שהוא רוצה.

הצעד הראשון הוא שאדם מרגיש עד כמה הוא קטן. הוא חושב עד כמה ה' גדול ומבחין שביחס לה', הוא לא חשוב בכלל! איך הוא זכאי ללמד את התורה הקדושה או לקיים מצוות עבור ה'? זה נקרא "רצוא".

אבל אז, אנחנו מתרגשים! כן, נכון שאנחנו קטנים ולא חשובים, אבל ה' בחר בנו ורוצה לתת לנו את ההזדמנות להביא אותו לתוך העולם ולהביא את המשיח! אנחנו כל כך מתלהבים מלעשות את מצוות ה'. זה "שוב".

זה מה שכתוב בפסוק - מישהו שעושה מצוות עם חיות הוא מאשר (אשרי)! הוא מרגיש יראת שמים חזקה וזה "הרצוא" שלו. והוא גם מתלהב לקיים מצוות - "שוב".

תניא / לקוטי אמרים פרק י"ב (כ"ג טבת שנה מעוברת)

האהבה החזקה של הבינוני לה' נעלמת אחרי התפלה, אם כן, במה מועילה התפלה? מחו של הבינוני לא שוכח כלל על אהבתו לה'! בגלל שהוא זוכר זאת, יש לו הכח לבחור ולא לאפשר לגוף שלו להשתמש בלבושים (מחשבה דבור ומעשה) של הנפש הבהמית! במקום זה הוא משתמש רק בלבושים של הנפש האלקית. וחשב, מדבר או עושה מה שה' רוצה!

חשבו על כתיבה על גבי נייר עם עפרון. אם אתם כותבים מאד חזק, ממש חורטים, אפלו אחרי שתמחקו את מה שכתבתם, עדין תוכלו לראות שהיה כתוב שם משהו קדם! האהבה החזקה לה' הלכת אחרי התפלה, אבל לא נעלמת!

למרות שהנפש הבהמית אוהבת לנטע רעיונות לא יפים במח שכלנו, הבינוני יכול להשתמש במח שלו

ולחליט לא לחשב על הדברים האלה! מחשבה על עברה, גם היא עברה, והבינוני לעולם לא עושה עברה.

בינוני גם לא חושב דברים לא יפים על אנשים אחרים. תכף ומיד בשהנפש הבהמית מנסה לגרם לו לקנא, לכעוס או כל רגש אחר לא ראוי, הוא מחליט שלא לחשב על זה! במקום לעשות דברים כמו אדם שמקנא או כועס, הבינוני משתמש בגוף שלו לעשות ההפך! במקום לכעס, הוא מתנהג יפה! במקום לקנא, הוא שמח!

בדיוק כמו יוסף הצדיק, למרות שהאחים שלו מכרו אותו, הוא הבין שזה מה' ולכן התנהג אליהם יפה במצרים.

היום יום / כ"ג טבת

לפעמים אדם רואה משהו לא טוב בעולם, הוא נאנח ואומר: "אוי ואבוי, זה נורא". אבל זה לא מספיק טוב! אנחה בלבד לא עוזרת! האנחה שלנו צריכה לגרם לנו לשים לב שמשהו צריך להשתנות. עלינו לתכנן איך לפתור את הבעיה. כל אחד יכול לעזור ולמצא דרך ללמד יותר תורה ולעזור ליותר יהודים לקיים מצוות. ישנם אנשים שיכולים לכתב על זה, ישנם אנשים שיכולים לגאם נאומים על כך, ישנם אנשים שיכולים לתת כסף בעבור חזיק התורה והמצוות.

איך אתם יכולים לעזור? האם אתם יכולים לדבר עם אנשים? האם אתם יכולים לצייר? לשיר? לחזק ענייני תורה ומצוות?

ספר המצוות / מצות עשה רל"ו

המצוה היומית, **מצות עשה רל"ו**, היא אותה מצוה שלמדנו אתמול: אם אדם פוצע אדם אחר, עליו לשלם לו את הנזק שעשה.

רמב"ם / הלכות חובל ומזיק פרקים ד', ה', ו'

ברמב"ם היום לומדים שני פרקים אודות כּאב שגורמים לאדם אחר ומתחילים ללמד על נזק לרכוש של אדם אחר.

פרק ד' - מדבר על סוגי אנשים שההלכה שונה לגביהם במקרה ונפגעו למשל אמא בהריון שיש בתוכה עובר, או אם אדם הזיק להורים, או אם עבד נזק. ההלכות של מה שצריכים לשלם יכולות להשתנות על פי האנשים.

פרק ה' - מלמד שאסור אפילו להרים את היד על יהודי אחר. אדם שעושה זאת נקרא רשע, אפילו אם לא הכאיב.

לומדים גם שאדם צריך למחול לאדם שהכאיב לו אם הוא בקש ממנו סליחה.

פרק ו' - מתחיל את ההלכות על נזק לחפצים של אדם אחר (לא על נזק לאדם עצמו כמו שלמדנו קודם).

דרכי החסידות / לקראת כ"ד טבת

פעם בשהאדמו"ר האמצעי היה ילד, הוא חלם חלום שמאד הטריד אותו. לכן נכנס לאביו, האדמו"ר הזקן וספר לו על החלום (מופיע בלקוטי דבורים חלק ה' פרק ט"ו ואילך).

בְּאֶחָד מִחֻלְקֵי הַחֲלוּם רָאָה שְׁלוֹשָׁה אֲנָשִׁים הוֹלְכִים, אֶחָד מֵהֶם הָיָה הָאֲדָמוֹ"ר הַזָּקֵן. הֵם הִגִּיעוּ לְיַד שְׁנֵי נְהָרוֹת. נָהַר אֶחָד זָרַם חֶלֶק לְלֹא כָּל גְּלִים וְכָךְ הִמְשִׁיךְ וְגִדְּל. הַנְּהָר הַשֵּׁנִי הָיָה גּוֹעֵשׂ וּמְלֹא בְּחִתִּיכוֹת עַץ. הָיָה גֶשֶׁר מַעַל לְכָל אֶחָד מֵהַנְּהָרוֹת.

אָדָם אָמַר לְאֲדָמוֹ"ר הַזָּקֵן לְחַצוֹת אֶת הַנְּהָר הַשֵּׁנִי וְהוּא עָשָׂה זֹאת לְלֹא כָּל בְּעִיָּה. הָאֲדָמוֹ"ר הָאֲמָצְעִי הִרְגִישׁ מְאוֹד מְדַכְדָּךְ בְּשֵׁל הַחֲלוּם.

הָאֲדָמוֹ"ר הַזָּקֵן הִסְבִּיר שֶׁהָאֲנָשִׁים הַנוֹסְפִים בְּחֲלוּם הָיוּ הַבְּעַל שֵׁם טוֹב וְהַמְּגִיד. שְׁנֵי הַנְּהָרוֹת הֵם מְשָׁל לְעִבּוּדַת הַצְּדִיקִים שְׁזוֹרְמַת חֶלֶק, בְּחֻזְקָה וְעִבּוּדַת בְּעָלֵי הַתְּשׁוּבָה שֶׁהִיא מְאֵתְנָה כְּמוֹ חִתִּיכוֹת הָעֵץ שֶׁהֵיוּ מְטֹלוֹת בְּנֶהַר הַשֵּׁנִי. הַסְּבָה שֶׁהָאֲדָמוֹ"ר הַזָּקֵן הִצְלִיחַ לְחַצוֹת אֶת הַנְּהָר הַגּוֹעֵשׂ כִּיּוֹן שֶׁהִשְׁתַּמֵּשׂ בַּתּוֹרָה שֶׁלְמַד לַעֲזֹר לְקָרֵב יְהוּדִים לַיהוּדוֹת.

הַסְּפֹר הַזֶּה הָעֵבֶר מְרַבֵּי לְרַבֵּי וְכָל אֶחָד הוֹסִיף עָלָיו מִשֵּׁהוּ. בְּשֶׁהֲרַבֵּי הַרְש"ב סִפֵּר אֶת הַסְּפֹר לְרַבֵּי הַרִי"צ, הוּא הוֹסִיף שֶׁבְּכַךְ הָאֲדָמוֹ"ר הַזָּקֵן נָתַן אֶת הַכֹּחַ לְ"עֲשִׂית" בְּעַל תְּשׁוּבָה לְמִי שֶׁנָּתַן, וּבְכַעַת זֶה הָעֵבֶר לְכָל חֲסִיד.

הָאֲדָמוֹ"ר הַרִי"צ סִפֵּר אֶת הַסְּפֹר הַזֶּה לְחֲסִידִים בִּי"ט כְּסֵל, וְהַרַבֵּי סִפֵּר אֶת הַסְּפֹר לְחֲסִידִים גַּם כֵּן בִּי"ט כְּסֵל בְּהַתּוֹעָדוֹת בְּשָׁנַת תַּש"ח. הַרַבֵּי הוֹסִיף שֶׁלֹּא רַק שֶׁהַכֹּחַ הַזֶּה נָתַן לְכָל חֲסִיד. רַק עַל יְדֵי שְׁעוּבָדִים "לַעֲשׂוֹת" בְּעָלֵי תְּשׁוּבָה נִהְיִים חֲסִידִים.

הַכֹּחַ הַזֶּה חֲזַק יוֹתֵר אֶצֶל אָדָם שֶׁעֵבֵד כְּדֵי לִהְיוֹת חֲסִיד, אֲבָל נִמְצָא שֵׁם גַּם עֵבוֹר כְּאֵלֶּה שֶׁנּוֹלְדוּ חֲסִידִים.

הוֹאִים מְכֹף, שֶׁהַעֲבוּדָה וְהַשְּׁלִיחוֹת לְקָרֵב יְהוּדִים לַיהוּדוֹת זֶה הָעֵצָם וְהַמַּהוּת שֶׁל לִהְיוֹת חֲסִיד, כְּפִי שְׁיוּסַד עַל יְדֵי הָאֲדָמוֹ"ר הַזָּקֵן.